

end 1 Mills Afstand. Hvad § 8 angaaer, som affkaffer Bevillingsgebyrer i det Tilfælde, hvor Bevillinger skulle gives, er det i sig selv ret smukt, men staaer i en forunderlig Contrast med, at man vil beholde Møllefylden og andre Afgifter, naagtet man ophæver den Berettigelse, som er Basis for disse Afgifter. Jeg maa endnu bemærke, at der er noget Synderligt i det Udtryk, der er brugt i § 6: „Forsaa vidt der kunde findes Anledning til at meddele Tilladelse til Opførelse af nye Møller i Kjøbstæderne“. Dette Udtryk synes at vidne om, at det er noget Sjeldent, som ikke let maatte finde Sted; men det har netop været lettere i Kjøbstæderne end paa Landet at erholde Tilladelse, og dersom disse Udtryk skulle betegne, hvad der synes at ligge i dem, skeer der ved denne Lov en temmelig betydelig Indfrænkning i Udgangen til Mølleneringen. En saadan vilde i det Hele finde Sted, hvis det skulde forholde sig saaledes som den høitærede Indenrigsminister synes at antage, at Ministeriet maatte blive mere betænkelig ved at give nye Møllebevillinger for Fremtiden, navnlig paa Grund af den Forandring, der er besluttet i § 2. Det har jeg iøvrigt ikke tænkt mig, jeg havde kun tænkt, at efter den Forandring, der er foregaaet i § 2, vilde i Fremtiden Ingen have en i Loven begrundet Ret til at oprette Møller for sit eget Næringsbrug; men deraf følger ikke, at den Udgang, der forhen var givet til ad Bevillingsveien at opnaae dette, var spærret. Imidlertid vil jeg ikke nægte, at der maaskee kunde være nogen Anledning for den høitærede Indenrigsminister til Betænkelighed i den nævnte Henseende i de Grundsætninger, som gaaer igjennem Motiveringen af dette Forslag til § 2, ligesom ogsaa den Debattering, der har fundet Sted over Lovudkastet i dets Heelhed, maaskee kunde give

Ministeriet Anledning til at være noget mere betænkelig ved fremtidig at udstæde Møllebevillinger, end det hidtil har været.

Krabbe: Jeg kan ikke stemme for den af Udvalget foreslaaede Endring til § 5; thi, naar Mølletrang eksisterer, og det altsaa bliver nødvendigt, at der tillades at anlægge en ny Mølle, saa kan det dog ikke være de Bedkommende ligegyldigt, der lide under denne Mølletrang, om de skulle vente eet eller to Aar, inden de kunne faae deres Korn tilbørligt malet. Endringsforslaget er altsaa alene foreslaaet i Møllernes Interesse; men det forkommer mig, at man saavel bør tage Hensyn til Møllefogernes Interesse som til Møllernes.

Indenrigsministeren: Det er vistnok ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler bemærkede, at der ikke alene kan gaae eet, men to Aar hen. Og, dersom den, der har faaet Tilladelsen, ikke benytter den, og en Anden skal begynde Opførelsen, saa vil der efter Udvalgets Forslag gaae mindst tre Aar hen, inden der kommer nogen ny Mølle. Blicher man staaende ved Udkastets „eet Aar“, saa vil der dog, naar Bedkommende ikke benytter Tilladelsen eller ikke seer sig istand til at opføre Møllen, gaae to Aar hen, inden der kommer en ny Mølle. Hvad angaaer det, som den næstforegaaende ærede Taler yttrede angaaende, at det skulde staae Regjeringen lige saa aabent nu, som før, at give Bevillinger til Næringsbrugere, saa skal jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede om § 6, hvor det er ligefrem tilkjendegivet, at denne Bevillingsmyndighed maa være bunden til, at Kjøbstadmøllerne ikke vilde benytte Leiligheden til at opføre en ny Mølle, der kan besørge den omhandlede Maling.